

ikke rigtigt, at den blev given eller kunde gives for et længere Tidsrum, for et Aar eller maaske et endnu længere Tidsrum. Jeg synes, det vilde være heldigere og bedre, om det blev ordnet paa den Maade. Men, som sagt, jeg mener, at naar Lovforslaget bliver til Lov, kan det tjene til at fremme Udviklingen i god Retning indenfor Folkekirken, hen imod en Udfoldelse af den Bærekraft, som jeg ønsker en Gang maa blive stærk nok til at være Grundlaget for en fri Kirke. Det radikale Venstre vil efter bedste Evne støtte den højtærede Minister i hans Arbejde og Bestræbelser for at føre disse Lovforslag igennem dette Ting, og vi ville arbejde med til, at det kan ske saa hurtigt som muligt uden unødvendig Tidspilde. Vi ønske, at Forslagene maa faa saa mange Stemmer som muligt i Folketinget, saa at Ministeren kan møde op i Landstinget med saa godt og kraftigt et Rygstød som muligt herfra.

Naar der af det ærede Medlem fra Ringkøbing blev udkastet den Tanke, at man ikke — han i alt Fald ikke og maaske andre heller ikke — ønskede nogen Udvalgsbehandling, skal jeg sige, at det ønske vi heller ikke. Vi ville netop gerne have disse Lovforslag fremmede saa hurtigt som muligt i dette Ting, saa der bliver god Tid for det andet Ting til at bearbejde dem, for at vi kunne faa dem gjort til Lov i Aar, saa fra vor Side skal der ikke være noget i Vejen for at gøre dem færdige uden Udvalgsbehandling. De faa Ændringer, vi gerne ville foreslaa, kunne nok stilles her i Salen. Vi støtte ogsaa Ministeren i Arbejdet for at føre disse Forslag igennem i den sikre Forvisning om, at han ikke lader sig trække i Retning af noget, som hedder kirkeligt Udvalg, Kirkedag eller Kirkeforfatning, og vi kunne gøre det med saa meget større Tilfredshed, som vi i vor tidligere Holdning her have bidraget til at holde Muligheden aaben for en frisindet Lovgivning som den her foreliggende.

Med disse Udtalelser kan jeg paa det radikale Venstres Vegne tilsige Ministeren Støtte til Forslagenes hurtige Gennemførelse her i Haab om, at de maa faa en stærk Tilslutning i Folketinget.

Hornstrup: Det Forslag til Lov om Menighedsraad, som foreligger for os, er i Grundtankerne omtrent det samme som Loven om Menighedsraad af 15. Maj 1903. Da der paa forskellige Punkter er foretaget ret store Forandringer mellem den før nævnte Lov og dette Forslag, skal jeg

tillade mig at dvæle lidt ved de forskellige Punkter.

Efter § 2 i dette Lovforslag skal Sognepræsten ligesom tidligere være født Medlem af Menighedsraadet, men derimod ikke født Formand. Dette forekommer mig meget uheldigt, da der neppe ret mange Steder findes Mænd eller Kvinder, som have Evne til at lede et Menighedsraads Arbejde saa godt, som Præsten kan eller i alt Fald burde kunne. Men naar Præsten ikke skal være født Formand, hvorfor skal han saa være født Medlem? Jeg tror, det vil være i Overensstemmelse med et Ønske hos den aldeles overvejende Del af Præsterne, at Præsten, ifald han ikke er født Formand i Raadet, heller ikke er født Medlem, men kun blev Medlem, hvis han blev valgt dertil af Menigheden. Og Menigheden mister i Virkeligheden intet derved, for dersom den vil have Præsten ind i Menighedsraadet, har den Lov til at vælge ham som Medlem og siden som Formand, hvis det anstaar den.

Med Hensyn til Optagelse paa Valglisten staar der i § 4, at „Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadet have de Medlemmer af Folkekirken, som inden Udgangen af Juni Maaned i det Aar, hvori Valget foregaar, have fyldt 25 Aar, medmindre de aabenlyst fornægte den kristne Tro eller vitteligt føre et forargeligt Levned eller ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken ikke er modtaget Æresoprejsning“. Det forekommer mig ikke at ville være for meget at forlange, at de, som ønske at have Indflydelse paa Menighedens indre Anliggender, skulle vedkende sig den kristne Tro, i Stedet for at de her ere valgbare, naar de ikke ligefrem fornægte den. Saa staar der ogsaa i § 4, at Sognebaandsløserne kunne „vælge, om de ville lade sig opføre paa Valglisten i deres eget Sogn eller i det Sogn, til hvilket de gennem Sognebaandsløsningen ere knyttede. De ere da ogsaa kun valgbare i samme Sogn“. Tænker man sig nu, at Sognebaandsløserne foretrække at have Valgret i det Sogn, hvori de bo, og at de ville benytte denne Valgret, kan man se det naturlige Tilfælde — for det vil jeg i hvert Fald kalde unaturligt —, at saadanne Sognebaandsløserne kunne besætte en eller maaske flere Pladser i et Menighedsraad, til hvis Menighed de ikke have det fjerteste kirkelige Tilknytningsspunkt. Desynes mig absolut urigtigt. Naar Sognebaandsløserne ellers ikke have noget med